

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **K. S. D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2009 č. j. OAM-10/VL-18-P30-2009, ve věci mezinárodní ochrany

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. České republice se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4.2.2009 č.j. OAM-10/VL-18-P30-2009 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen MV ČR) rozhodlo, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně také žalovaný správní orgán rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) citovaného zákona a o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl.13 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanovují kritéria a mechanismy pro určení členského státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v jednom z členských států je Slovinská republika. Žalovaný

v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedl, že zjistil, že žalobce poprvé podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve Slovenské republice dne 21.9.2008. Žalobce uvedl, že svou žádost vzal zpět a po opuštění Slovenské republiky požádal o mezinárodní ochranu ve Slovenské republice. Správní orgán nejprve shledal, že v souladu s čl. 13 a 16 odst.1 písm. d) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 je Slovenská republika státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobcem v České republice dne 8.1.2009. Dne 9.1.2009 požádal správní orgán Slovenskou republiku o přijetí zpět jmenovaného podle čl. 16 odst. 1 písm. d) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Dne 19.1.2009 správní orgán obdržel negativní odpověď od Slovenské republiky, kde bylo sděleno, že odpovědnost Slovenské republiky zanikla v souladu s čl. 16 odst.4 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, neboť byly naplněny podmínky tohoto ustanovení. Na základě tohoto sdělení správní orgán provedl s žadatelem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21.1.2009 za účelem zjištění skutečného stavu věci. Jmenovaný sdělil, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla slovenskými úřady zamítnuta v prosinci 2008. Vzhledem k novým okolnostem případu správní orgán dospěl k závěru, že Slovenská republika je státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatelem v České republice. Dne 21.1.2009 požádal správní orgán Slovenskou republiku o přijetí jmenovaného zpět podle čl. 16 odst. 1 písm. e) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Dne 2.2.2009 správní orgán obdržel souhlas Slovenské republiky s přijetím žadatele zpět v souladu s čl. 16 odst.1 písm. c) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Správní orgán tak shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalobce v době pobytu ve Slovenské republice proti uvedenému rozhodnutí podal žalobu, ve které namítal, že ve Slovinsku žádal 4x o azyl. Uvedl, že slovinský příslušný orgán nebude zkoumat všechny činy, nýbrž pouze jeden (27.12.2008). Neví, zda přihlédnou rovněž k druhým pokusům o likvidaci a loupež, které uvedl. Přál by si vrátit se do České republiky, neboť tam poprvé 7.1.2009 požádal o politický azyl. Uvedl též, že nechápe, proč jej české úřady vrátily do Slovinska v noci, místo aby mu umožnily, aby si našel pomoc u nevládní organizace. Chtěl zůstat v České republice.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 5. 2009 popřel oprávněnost žaloby a uvedl, že žaloba neprokazuje nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze kterých vyplývá, že žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na zachování všech jeho práv poskytovaných mu právním řádem České republiky. Žalobce poprvé podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve Slovenské republice dne 21.9.2008. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že tuto žádost vzal zpět a po propuštění území Slovenské republiky požádal o mezinárodní ochranu také ve Slovenské republice. Správní orgán nejprve shledal, že v souladu s čl. 13 a 16 odst.1 písm. d) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 je Slovenská republika státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobcem v České republice dne 8.1.2009. Dne 9.1.2009 požádal správní orgán Slovenskou republiku o přijetí zpět jmenovaného podle čl.16 odst.1 písm. d) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Dne

19.1.2009 správní orgán obdržel negativní odpověď Slovenské republiky, kde bylo sděleno, že odpovědnost Slovenské republiky zanikla v souladu s čl. 16 odst.4 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, neboť byly naplněny podmínky tohoto ustanovení. Na základě tohoto sdělení správní orgán provedl s žadatelem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21.1.2009 za účelem zjištění skutečného stavu věci. Žalobce ve své výpovědi mimo jiné konkretizoval také průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany ve Slovinské republice, přičemž také uvedl, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla slovinskými úřady zamítnuta v prosinci 2008. Vzhledem k novým okolnostem případu jmenovaného správní orgán dospěl k závěru, že Slovinská republika je státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané jmenovaným žadatelem v České republice, a to v souladu s čl. 13 a 16 odst.1 písm. e) Nařízení Rady (ES) ač. 343/2003.

Dne 21.1.2009 požádal správní orgán Slovinskou republiku o přijetí jmenovaného zpět podle čl. 16 odst.1 písm. e) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Dne 2.2.2009 správní orgán obdržel souhlas Slovinské republiky s přijetím žadatele zpět v souladu s čl. 16 odst.1 písm. c) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Správní orgán na základě výše uvedeného shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalovaný dále uvedl, že je přesvědčen o tom, že respektoval všechny právní předpisy, i mezinárodní závazky, zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zajistil dostatečné podklady a v rozhodnutí citoval úvahy, kterými se řídil při posuzování případu a aplikaci právních předpisů. Domníval se, že se nedopustil žádné nezákonnosti, pro kterou by bylo nutno případně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Transfer jmenovaného do Slovinské republiky bude proveden po dohodě s příslušnými orgány Slovinské republiky. Navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu.

Usnesením ze dne 21.7.2009 č.j. 63Az 12/2009-32 krajský soud pod bodem I. řízení zastavil, pod bodem II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a pod bodem III. rozhodl tak, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ke kasační stížnosti podané opatrovníkem žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17.12.2009 napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení mimo jiné s výtkou, že soud se nepokusil doručit na adresu: A. d., C. v G. 15, 1000 L. . Poukázal též na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8Azs 26/2009-45 a 1 Azs 38/2009-48.

Dalším ověřováním pobytu žalobce krajský soud zjistil, že žalobce se od 15.7.2010 nachází v P. s. K. nad O. .

K jednání, které bylo nařízeno na 18.1.2011, za přítomnosti tlumočníka, se žalobce nedostavil, ač předvolání k jednání mu bylo včas doručeno (6.1.2011). Krajský soud proto ve věci jednal a rozhodl (§ 49 odst. 3 s.ř.s.), když neúčast řádně předvolaného žalobce nebránila projednání a skončení věci a soudu nebyly známy důvody pro odročení jednání (§ 50 s.ř.s.).

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2009 č. j. OAM-10/VL-18-P30-2009 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, zpráv Policie ČR, služby cizinecké policie, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava ze dne 15.6.2009 a ze zprávy Služby cizinecké policie ze dne 28.5.2009. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalovaný dne 4.2.2009 rozhodl o žádosti žalobce o udělení azylu ze dne 7.1.2009 tak, že řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. a rozhodl o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) z.č. 325/1999 Sb. Dále rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl.13 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 je Slovenská republika. Při pohovoru k žádosti dne 21.1.2009 žalobce sdělil, že vlast opustil 4.1.2009. Dojel vlakem do Ljubljany ve Slovinsku, kde strávil celý den. Také tam přespal. Další den nastoupil na vlak směrem do Prahy. O azyl ve Slovinsku žádal již v roce 2008. Byl ubytován v azylovém středisku až do 24.12.2008, kdy dostal negativní rozhodnutí. Musel opustit zařízení. Pak odjel domů. V ČR by chtěl pracovat jako číšník nebo obchodník.

Po nelegálním příchodu na území Slovenské republiky žalobce dne 21.9.2008 prohlásil, že žádá o udělení azylu na území Slovenské republiky. V době pobytu v PT Opatovská Nová Ves dne 30.10.2008 písemně prohlásil, že svou žádost o udělení azylu ze dne 21.9.2008 bere zpět. Usnesením Ministerstva vnitra Slovenské republiky bylo řízení o udělení azylu na území Slovenské republiky, o který požádal žalobce, zastaveno.

Ze zprávy Policie ČR, služby cizinecké policie, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava ze dne 15.6.2009 soud zjistil, že žalobce byl ubytován v azylovém zařízení Vyšní Lhoty od 7.1.2009 do 15.4.2009. Dne 16.4.2009 vycestoval přes hraniční přechod Praha-Ruzyně do Slovinska a ze zprávy Služby cizinecké policie ze dne 28.5.2009, že žalobce byl dne 27.3.2009 zařazen do dublinského řízení, dne 15.4.2009 byl transferován do Slovinska.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a písm. b) citovaného zákona žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle článku 3 odst.1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 členské státy posuzují každou žádost o azyl podanou příslušníkem třetí země na hranici nebo na jejich území kterémukoli z nich. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Podle čl. 5 odst.2 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 se kritéria pro určení odpovědného členského státu uplatňují v pořadí,

v jakém jsou uvedena. Podle čl.4 odst.2 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 se žádost o azyl považuje za podanou, jakmile příslušné orgány dotyčného členského státu obdrží tiskopis od žadatele o azylu nebo úřední zápis sepsaný orgánem. Podle čl. 16 odst.1 písm. c) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 je členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl povinen přijmout státního příslušníka třetí země, jehož žádost posuzuje a který přebývá bez povolení na území jiného členského státu.

V řízení bylo prokázáno, a to jak podanou žádostí žalobce o udělení azylu, obsahem vlastnoručně psané žádosti a obsahem protokolu o pohovoru k této žádosti, tak i rozhodnutím MV Slovenské republiky, že žalobce podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany a to na Slovinsku, poté na Slovensku, opět na Slovinsku a poté v ČR.

Podle názoru soudu měl žalovaný dostatečné podklady pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z hlediska výkladu ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu se soud plně ztotožňuje s názorem vysloveným správním orgánem v napadeném rozhodnutí. Správní orgán posuzoval důvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany na základě tvrzení žalobce a soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že Slovinská republika je státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobcem v České republice, a to v souladu s čl. 13 a čl. 16 odst.1 písm. e) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Správní orgán Slovenské republiky souhlasil s přijetím žadatele o mezinárodní ochranu zpět. Žalovaný tak správně řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, když shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu.

Je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie než Česká republika, byly ve správním řízení dány důvody k aplikaci § 10a písm. b) zákona o azylu, a proto je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Rozhodnutí žalovaného má náležitosti rozhodnutí stanovené § 68 správního řádu, protože si žalovaný opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, v dostatečném rozsahu zjistil skutečný stav věci, v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl podrobně, ze kterých skutečností vycházel, a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů, podle kterých rozhodoval a bylo vydáno oprávněnou osobou. Ve správním spise je uložen originál napadeného rozhodnutí s razítkem, uvedením jména, příjmení, funkce a podpisem ředitele odboru.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, když žádost žalobce posoudil jako nepřijatelnou podle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a řízení zastavil.

S ohledem na učiněná zjištění soud žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

Výrok o nákladech státu (odměna tlumočníka) je odůvodněn ust. § 36 odst.2 s.ř.s., podle kterého náklady s přibráním tlumočníka platí stát. Žalobce je podle ust. § 11 odst. 2 písm. ch) zák.č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, osvobozen od soudních poplatků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím podepsaného soudu, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 18. ledna 2011

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně

V. K.